

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 8 ΤΗΛ. 30.461 || ΙΔΡΥΤΗΣ: Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ || ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ || ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΣΤΟΝ ΜΠΑΪΡΟΝ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΠΑΪΡΟΝ

Σπυρίδωνα Τρικούπη

(Στις 19 'Απριλίου, Δευτέρα του Πάσχα, το 1824, πέθανε στο Μεσολόγγι ο Μπαΐρον. Στην Ελλάδα και στην Ίδρα που ένσάρκωνε στον υπέρτατο εκείνον αγώνα της, που χωρίς αυτή καμμιάν αξία δεν έχει ή ζωή του ανθρώπου, έδωσε τον πλοῦτο του, το νου του και την καρδιά του. Και κάτι ακόμα: τη ζωή του. Για τον θάνατό του αυτόν ο Νικόλαος Έγραψε: «... Με την ηρωική αυτή πράξη του εξασφάλισε την ελευθερία της Ελλάδας. "Αν ο Μπαΐρον εγκατέλειπε την ελληνική υπόθεση τον Φεβρουάριο του 1824, όπως τον προέτρεπαν, είμαι βέβαιος πως δεν θ' ακολούθουσε ποτέ το Ναυαρίνο».

Το περιοδικό μας, σα μνημόσυνο στον άθνατο ποιητή, δημοσιεύει αποσπάσματα από την ωδή του Σολωμού «Στο θάνατο του Μπαΐρον» κι' ολόκληρο το λόγο που εκφώνησε στην κηδεία του, που έγινε στο Μεσολόγγι, στις 22 'Απριλίου 1824, ο Ιστορικός Σπυρίδων Τρικούπης).

Τι ανέλπιστα συμβεβηκός! τι αξιοθρήνητον δυστύχημα! ολίγος καιρός είναι, απ' οδ' ο λαός της πολύπαθης Ελλάδας δλος χαρά και αγαλλίασις έδέχθηκεν εις τους κόλπους του τόν επίσημον τοῦτον άνδρα, και σήμερον δλος θλίψις και κατήφεια καταβρέχει το νεκρικόν του κρεβάτι με πικρότατα δάκρυα, και οδύρεται απαρηγόρητα. Ο γλυκύτατος χαιρετισμός, Χριστός εἰς τήν, έγινεν εχαρις την ήμεραν του Πάσχα εις τήν χείλην του κάθε Έλληνας Χριστιανού, και απανταίνοντας ο ένας τόν άλλον, πριν του εύχθῆναι τας καλαίς εφορταίς, έρωτοῦσε: «Πώς είναι ο Μ υ λ ο ρ ο ς;» χιλιάδες άνθρωποι, συναγμένοι να δώσουν μεταξύ τους το θεῖον φιλμην της αγάπης εις την εύρύχωρον πεδιάδα έξω από το τείχος της πόλεως μας, έφαινονταν ότι συνάχθησαν μόνον και μόνον να παρακαλέσουν τόν ελευθερωτήν του Παντός διά την ύγειαν του συναγωνιστοῦ της ελευθερίας του Γένους μας.

Και πως ήτο δυνατόν να μη συντριβή ή καρδιά όλων; να μη καταπικρανθούν όλων τα χείλη; εύρέθηκεν άλλην φοράν το μέρος τοῦτο της Ελλάδος εις περισσοτέραν χρείαν και ανάγκην, παρά εις την εποχήν, εις την όποιαν ο πολυθρήνητος Μυλόρη Μπαΐρον απέρασε με κίνδυνον και αυτής της ζωής του εις το Μεσολόγγι; και τότε, και εις δσον καιρόν συνέζησε μαζί η μας, δεν έθεράπευσε το πλουσιοπάροχόν του χέρι τας δεινολάττας χρείαις μας, χρείαις όπου ή πτωχεία μας τας άφηγεν αδιόρθωταίς; πόσα άλλα καλά, πολύ ακόμη μεγαλότερα, έλπιζαμεν από αυτόν τόν άνδρα; και σήμερον αλλοίμονον! σήμερον ο πικρός τάφος καταπίνει και αυτόν και τας έλπίδας μας!

Άλλα δεν ήμπορούσε τάχα καθημένος και έξω από την Ελλάδα, αναπαυόμενος, και χαϊρόμενος τα καλά της Εύρώπης, να τρέξη με μόνην την μεγαλοδωρίαν της καρδιάς του εις βοήθειαν μας; τοῦτο άρκοῦσε δι' ήμας, έπειδή ή δοκιμασμένη φρόνησις, και θαθεία έμπειρία του Προέδρου της Βουλής και Διοικητοῦ μας ήθελεν έξοικονομήσει με μόνα τα μέσα αυτά την ασφάλειαν τών μερών τούτων; αλλά αν άρκοῦσε τοῦτο διά ήμας, δεν άρκοῦσεν, όχι, δι' αυτόν πλασμένος από την φύσιν, διά να υπερασπίζεται πάντοτε τα δικαιώματα του ανθρώπου, όπου και αν τα έβλεπε καταπατημένα, γεννημένος εις ελεύθερον και πάνσοφον Έθνος, θρεμμένος από μικρός με την ά-

νάγνωσιν τών συγγραμμάτων τών άθανάτων προγόνων μας, τα όποια διδάσκουν δσους ηξεύρουν να τα διαβάσουν, όχι μόνον τι είναι, αλλά και τι πρέπει να ήναι ο Άνθρωπος, εις δε τόν έξαχρειωμένον, τόν άλυσοδεμένον άνθρωπον της Ελλάδος να αποφασίση και να

Ο Μπαΐρον με άλλωνική φορεσιά.

επιχειρησθῆναι να συντριψῆ τας φρικταίς αλώσεάς του, και τα συντρίμματα τών άλλων του να κάμη κοφτερά σπαθιά διά να ξαναποκτήσῃ με την βίαν δ,τι του άρπαξεν ή βία, εις, και άφησεν άλλις τας πνευματικαίς και σωματικαίς απολαύσεις της Εύρώπης, και ήλθε να κατοικήσῃ, και να ταλαιπωρηθῆ μαζί η μας, συναγωνιζόμενος όχι μόνον με τόν πλοῦτόν του, τόν όποιον δεν έλυπήθηκεν, όχι μόνον με την γνώσιν του, της όποιας μάς έδωκε τόσα σωτηριώδη σημεία, αλλά και με το σπαθί του, άκονισμένον εναντίον της τυραννίας και της θαρραρότητας ήλθεν, εις ένα λόγον κατά την μαρτυρίαν τών οικιακών του, με άπόφακιν να άποθάνῃ εις τήν Ελλάδα, να μὴ συντριβῆ όλων μας ή καρδιά διά την στέρησιν ενός τοιούτου άνδρος; πως να μη κλαύσαμεν την στέρησιν του, ως Γενικήν στέρησιν, όλου του Έλληνικού γένους;

Άλλά έως αῦτοῦ, αδελφοί, είδατε τόν φιλελεύθερον, τόν πλοῦσιον, τόν άνδρειον άνθρωπον, τόν αληθινόν φιέλληνα, είδατε τόν εύεργέτην τοῦτο φθάνει θέσθαι διά να μάς κινήσῃ τα δάκρυα; δεν φθάνει όμως, δεν φθάνει, διά την υπόληψιν του και διά το μέγεθος του ένδόξου επιχειρηματός του; αῦτός, του όποιου κλαίόμεν τόν θάνατον άπαρηγόρητα, είναι άνθρωπος, ο όποιος (εις τήν είδός του) έδωκε το όνομά του εις τόν αἶδνα μας. Η εύρυχωρία του πνεύματός του και το ύψος της φαντασίας του δεν τόν άφηναν να πατήσῃ τα λαμπρά, πλην κοινά, ίχνη της φιλολογικῆς τών παλαιών δόξας; έπιασε νέον δρόμον, δρόμον τόν όποιον ή γενοντική πρόληψις έπροσπάθησε, και προσπαθεῖ ακόμη να τόν κλείσῃ εις την σοφῆν Εύρώπην; αλλά δσα ζούν τα συγγράμματά του (και θα ζούν δσα ζῆ ο Κόσμος) θέλει μείνει πάντοτε ο δρόμος αῦτός ανοιχτός, επειδή και αῦτός, καθώς και ο άλλος είναι δρόμος αληθινῆς δόξας. Έδω παρατρέχω δσα με διάζει να σας κοινοποιήσω το θαθὸν σέβας και ο μεγάλος ένθουσιασμός, όπου πάντοτε έμπνευσεν εις την καρδίαν μου ή ανάγνωσις τών συγγραμμάτων του, και τόν όποιον αισθάνουμαι τώρα σφο-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2)

ΩΔΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΠΑΪΡΟΝ

Διονύσιου Σολωμού

Λευθερία, για λίγο πάψε
Νά χτυπάς με το σπαθί.
Τώρα σίμωσε και κλάψε
Είς του Μπαΐρον το κορμί.

Και κατόπ: άς άκλουθούνε
"Όσοι έπράξανε λαμπρά"
"Αποπάνου του άς χτυπούνε
Μόνον στήθεια ήρωικά.

Πρώτοι άς έλθουνε οι Σουλιώτες,
Και απ' το Λείψανον αυτό
"Άς μακραίνουνε οι προδότες,
Και απ' τα λόγια όπου θα πώ

Φλάμπουρα, δίπλα τιμημένα,
"Άς γυρθούν κατά τη γή,
Καθώς ήτανε γυρμένα
Είς του Μάρκου τη θανά,

Ποῦ βαστοῦσε το μαχαίρι,
"Όταν του λειψε ή ζωή,
Μέσ' στο άνδρόφωνο το χέρι
Και δεν τ' άφινε να βγει.

'Αναθράφηκε ο γενναίος
Στῶν αρμάτων την κλαγγή
Τούτον έμπνευσε, δντας νέος,
Μιά θεά μελωδική.

— Ψάλλε, Μπαΐρον, τοῦ λαλοῦσε,
"Όσες βλέπεις όμορφιές"
Και κειός, ποῦ έκρυφαγροικούσα
'Ανταπόκριση μ' αῦτές,

Βάνεται, τές τραγουδάει
Μ' ένα χέιλο άρμονικό,
Και τά πάθη έστι σοῦ γυγιάει
Ποῦ τραγουδί πλέον ψηλό

Δέν άκούστηκεν, απ' δτα
"Εψαλ' ο "Αγγλος ο τυφλός
Τ' άγκαλιάσματα τα πρώτα
Ποῦ έδωσ' άντρας γυναικός.

Συχνά έβοάχνιασε ή μιλιὰ του
Τραγουδώντας λυπηρά,
Πώς στον ήλιον άποκάτου
Είνα λίγη ελευθερία.

«Κάθε γή» παραπονιέται,
"Εσκλαβώθηκε. — εἶνε μιά,
>"Όπου ο άνθρωπος τιμιέται,
>"Από δώθενε μακριά,

>Την όποια χτυπάει το νάμα
>Σύνορα τ' "Ατλαντικό"
>Μετανόνει έν τῷ άμα
>"Όποιος πάει με στοχασμό».

Και δτι βούλεται να φύγει.
'Εκει πέρα ο Ποιητής,
'Ανεπόλιστα ξανοίγει
'Εσέ έδω να πεταχτείς.

'Επετάχτηκες! Μονάχη
Χωρίς άλλος να σου πει
Τώρα άρχίνησε τη μάχη,
Και γώ πλακώσα μαζή

Και θαυμάσια τόσα πράχτει,
'Όποῦ οἱ Τύρανοι της γῆς
Σ' έσε κίνησαν με άχτι,
'Όμως έστρεψαν εύθύς.

Χαίρε! Κι' όποιος σε μισάει,
Και πικρά σε λαιδορεί,
Εύτυχιά να πιθυμάει,
Και ποτέ να μη την δεῖ

Και να κλαίει πως ήλθε ή δρα
'Η πατρίς του να δεθεί
Με τα σίδερα, ποῦ τώρα
Πάς συντριβόντας 'Εσύ.

Και κινάει να σ' άπαντήσῃ
Και ή Φήμη του Ποιητοῦ,
Ποῦ τόν κόσμο είχε γυρίσει,
Και τη δέχτηκαν παντοῦ,

Μπροστοπάταε, να σε κράξει
Με δνομα τόσο γλυκό,
Ποῦ όποιο μάτι σε κυττάξει
Σέ ξανοίγει πλέον σεμνή.

Τόν άκλούθησεν ο πλοῦτος,
Θεῖος στά χέρια του καλοῦ,
Και κακόπραχτος, αν οὔτως
Και εἶν' στά χέρια του κακοῦ

Μ' ένα βλέμμα όπου φονεύει
Τα φρονήματα τα αίσχρα,
Τρομερή τόν συντροφεύει,
Στέκοντάς του εις τη δεξιά.

Και δντας άφαντη στους άλλους
Τοῦ "Αλκαίου ή σκιά,
Και τούς δμους τούς μεγάλους
Λίγο γέρνοντας, κρυφά

Λόγια άθανάτα του λέει,
Με τα όποια στα σωθικά
Τό θυμό του ξανακαίει
'Εναντίον στην άδικιά

Θυμόν, τρόμο όλων γεμάτων,
Ποῦ νικάει την ταραχή
Τῶν βροντοκραυγών αρμάτων,
Και πετιέται ολό με όρμη,

Και του τύραννου χτυπάει
Τη βουλή, και την ξυπνά,
Στη στιγμή ποῦ μελετάει
Τῶν λαῶν τη σφοδρά.

Ποῦ θά πάει; Βουνα και λόγγοι
Και λαγκάδια αἰλογοῦν.
Ποῦ θά πάει;— Στο Μεσολόγγι,
Και άλλοι άς μη ζηλοφθονοῦν.

Τέτοιο χῶμα, απ' την ήμερα
Τη μεγάλη του Χριστοῦ,
Ποῦ είχε φέρει απ' τόν αἰθέρα
Τιμή έμας και δόξα Αῦτοῦ.

Εἶν' ιερὸ προσκυνητάρι,
Και δε θέλει πατηθεῖ
'Από βάρβαρο ποδάρι,
Πάρεξ, δταν χαλαστέι.

Δέν ήταν τη μέρα τοῦτη
Μοσχολίβανα ψαλμοί.
Νά, μολύβια, να, μπαροῦτι,
Νά, σπαθίων λαμποκοπή.

Στόν άέρα ανακατώνονται
Οἱ σπιθοβόλοι καπνοί,
Και από πάνω φανερώνονται
'Ισκιοι θεοῖ πολεμικοί.

Και είναι αῦτοί, ποῦ πολεμῶντας
'Εσκεπάσανε τη γή,
Πάνου εις τ' άρματα βροντῶντας
Με το ελεύθερο κορμί.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2)

ΜΕΓΚΑΝΤΟΥΤΑ (Η ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ)

του Καλιντάζα

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΦΙΑΜ

Η φιλολογία για τον κινηματογράφο έχει φθάσει σε τέτοιο σημείο που να χρειάζεται πια μια σχετική ταξινόμηση και δικαιοσύνη. Γι' αυτό δεν φαίνεται περιέργη η αναγγελία της έκδοσης ενός βιβλιογραφικού βιβλίου με τον τίτλο «Το φιλμ στην Αμερική».

ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Το καλύτερο αγγλικό μυθιστόρημα της εβδομάδας φαίνεται να είναι ο «Αγαθός Σχέσις» του Ρόμπερτ Λίντελ. «Ηρώας του είναι ένα παιδικό δικτάχον, που δίνει τον συγγραφέα την ευκαιρία να γεμίσει αρκετές σελίδες με ενδιαφέρουσα παιδική ψυχολογία.

ΤΟ ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Για να γνωρίσουμε τους κλασσικούς είναι ο τίτλος μιας έκθεσης που άνοιξε στις 2 Φεβρουαρίου στο Αυτοκρατορικό Ίνστιτούτο του Σάουθ Κέντονγκτον. Η έκθεση αυτή ερχεται γ' αντικρούσει τη γνώμη πως ο αρχαίος κλασσικός πολιτισμός μας είναι άχρηστος σήμερα.

ΣΑΙΞΠΗΡ

Το νέο διέλλο του καθηγητή Λη-τερ Άλεξάντερ «Η Ζωή και η Τέχνη του Σαίξπηρ» προκαλεί αρκετές συζητήσεις στους αγγλικούς φιλολόγους κύκλους. Είναι μια μελετητική, αφιερωμένη στην συζητή-αυτοεξέλιξη του Σαίξπηρ σε μεγάλο καλλιτέχνη.

ΑΓΡΟΛΟΓΟΥΔΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Ο Σ. Κ. Ατολυ, που πέθανε το 1936 σε Όρες Κυλήνη γυφέντας αγρ. ελεούσας, ήταν επί 25 χρόνια γραμματέας στην Αγγλική Πρεσβεία της Αθήνας. Αφιερώνει στη μνήμη του κυκλοφόρησε πρόσφατα ένα βιβλίο (και πολύ χρήσιμο) βιβλίο, που το προλογίζουν ο πρεσβύτες της Μεγ. Βρετανίας Σέρ Σίοντ Σούτερλουκ και ο Σέρ Άρθουρ Χίλλ. Περιέχει σύντομες περιγραφές και σημειώσεις του Ατολυ για 150 είδη Έλληνικών φυτών—τά οποία είχε τόσο καλά μελετήσει, κι από τα οποία 4000 δείγματα, μαζεμένα απ' τον ίδιο, βρίσκονται στο Φυτολογικό Μουσείο του Κιου. Το βιβλίο στολίζουν περί τις 80 άριστουχηματικές μελέτες του γνωστού ζωγράφου κ. Έ-βερετ.

Ο ΝΤΕΛΑΚΡΟΥΑ ΣΤΗ ΖΥΡΙΧΗ

Ξέρουμε πως μια θαυμαστή έκθεση, αφιερωμένη στον άριστο ποιητή του κύριου του άρθρου. Τα περισσότερα αναφέρονται στη γλώσσα και τη φιλολο-γία, κι είναι γραμμένα στα τελευταία τριάντα χρόνια. Ο σκοπός της συλλογής αυτής είναι να ανελέσει τη δημοσιογραφία πάνω από την εφημερή προχειρολογία

Δραστήριος βοηθός του Μπράουν, κ. Μπράουν.

Μεγαλειώδης προετοιμασία αυτή η εργασία, στην περίπτωση εθνική έκθεση της Έλβετίας, για την οποία μας δόθηκε η ευκαιρία να ε-ξετάσουμε τις πολύ προχωρημένες επιτεύξεις της και η οποία θα είναι έτοιμη την ημέρα των εορτασμών.

Καμιά συγκίνηση δε μας αφήνει η γιορτή αυτή στη μνήμη μας από τις πιο μακάριες μεγαλειότητες, τον Εύγενο Ντελακρούα, ζωγράφο, χαρακτήρα, συγγραφέα, παιδί της Γαλλικής Επανάστασης και Πριγκιπάτου Πνεύματος, γιατί η Ζυριχ, πόλη ελευθερίας και πόλη της τέχνης, έφαιλε την ονομασία της σε μια πολεμική νίκη της Γαλλίας.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Φίλε Δ. Φωτιάδη, Σ' ένα μνημείο φιλολογικό περιεχόμενο, ο κ. Άλκις Φρύλου, είχε την ευγένεια να στείλει με το έργο μου «Σταυροδρόμι» και να το κρινει. Δυστυχώς δική μου δεν είναι η ευκαιρία να σου απαντήσω, αλλά να σου πω ότι η ευγένεια σου με εντυπώνει πολύ. Η ευγένειά σου με εντυπώνει πολύ. Η ευγένειά σου με εντυπώνει πολύ.

Γ. ΖΟΥΠΟΠΟΥΛΟΥ: «Ανάγλυφο».

του κ. Ν. Χατζιδάκη

Στο άραιο, σύντομο, μα περιεχτικό άρθρο του κ. Μπράουν για την συγκριτική γλωσσολογία θα μπορούσε κανείς να πει, χωρίς αόριστη μερικιά, για να κάμει πιο αληθινή, πιο χτυπητή την έννοια και τη σημασία της επιστήμης αυτής, που, ενώ δεν περ-άσαν ακόμη 150 χρόνια, που άρχισε, έχει προσφέρει τόσες υπηρεσίες όχι μόνο στην εξέλιξη του ανθρώπινου νου, μα και στην πρακτική ζωή, εφορτώντας με τη βοήθεια των ανασκαφών και της αρχαιολογίας, τα όρια της ιστορικής περιόδου της ανθρωπότητας. Θα περιηρόμεθα σήμερα μόνο στο να προσέδω δύο χτυπητά παραδείγματα, τα καλύτερα κατά την γνώμη μου, στα δύο μοιάζουν δυο λέξεις, που έχουν παρόμοια σημάσια σε δυο διαφορετικές γλώσσες, δε θα πη, ότι υπάρχει μεταξύ τους σχέση καταγωγής και καταρτι-σμού. Ξέρω καλά τη γαλλική φράση «Comparaison n'est pas raison» («mais fait plus claire l'explication») θα προσέδω (ε-γώ) ως παραβάλλουμε όμως τις δυο λέξεις με δυο ανθρώπους, μπερλιό (κι' όλοι μας το έχουμε βέβαια παρατηρήσει) δυο άνθρωποι, που όχι μόνο δεν είναι συγγενείς, μα ούτε ανήκουν καν στο ίδιο έθνος, ούτε ίσως στην ίδια ανθρώπινη φυλή, μα μοιάζουν σε μεγάλο βαθμό ε-ξωτερικά (καθώς π. χ. ένας Έλληνας κι ένας Ιάπωνας, όπως εγώ κάποτε μόνος μου το πιστοποίησα); καθώς και αντίστροφα: δυο συγγενείς, δυο αδελφοί

νήτανε πιδ «αρχιτεκτονικό». Ξερίστανε και περιεχόμενα έργα να ανεπτυχθούν: αυτός μιλάει ά-κόμα. «Έδλεπε το σκελετό να ε-μφορμίζετο κ' η όμορφιά του τον ε-μάγευε.

Μελατζιά δεν είχε τελειώσει. Από μέρα σε μέρα το λουλούδι γι-νάτανε πιδ «αρχιτεκτονικό». Ξερίστανε και περιεχόμενα έργα να ανεπτυχθούν: αυτός μιλάει ά-κόμα. «Έδλεπε το σκελετό να ε-μφορμίζετο κ' η όμορφιά του τον ε-μάγευε.

Μελατζιά δεν είχε τελειώσει. Από μέρα σε μέρα το λουλούδι γι-νάτανε πιδ «αρχιτεκτονικό». Ξερίστανε και περιεχόμενα έργα να ανεπτυχθούν: αυτός μιλάει ά-κόμα. «Έδλεπε το σκελετό να ε-μφορμίζετο κ' η όμορφιά του τον ε-μάγευε.

Μελατζιά δεν είχε τελειώσει. Από μέρα σε μέρα το λουλούδι γι-νάτανε πιδ «αρχιτεκτονικό». Ξερίστανε και περιεχόμενα έργα να ανεπτυχθούν: αυτός μιλάει ά-κόμα. «Έδλεπε το σκελετό να ε-μφορμίζετο κ' η όμορφιά του τον ε-μάγευε.

Μελατζιά δεν είχε τελειώσει. Από μέρα σε μέρα το λουλούδι γι-νάτανε πιδ «αρχιτεκτονικό». Ξερίστανε και περιεχόμενα έργα να ανεπτυχθούν: αυτός μιλάει ά-κόμα. «Έδλεπε το σκελετό να ε-μφορμίζετο κ' η όμορφιά του τον ε-μάγευε.

Η ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ

να μη μοιάζουνε διόλου εξωτε-ρική (ή συγγενεία τους είναι μόνο εσωτερική, βιολογική, μέ-σα στο αίμα τους δηλ.). Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει και με τις λέ-ξεις και με δυο χτυπητά παρα-δείγματα: «Όλοι έβουραν το γαλλικό ρήμα caesser, χαιδέω» (αντί καταρρέω), πρόθε-σις κατά και ρήμα ρέω=ένερ-γά, κινώ (δπ' αυτό και το ρέ-κτες), που κι' αυτό σημαίνει χαιδέω» λοιπόν πήραν οι Γά-λλοι το όμοιο κορρέω; κάθε άλλο βέβαια! Το καίριο σημείο-γεται από το (μεγαλύτερο) λατινικό caesareus, κι' αυτό από το carus (δοσχητός): caesareus λοι-πόν εσήμανε στην αρχή πατριώ-τα με λόγια κ' έπειτα με τα έλληνικά (αποκατάλλαξη, καθώς και πατριώτες με το πατριώ-τα κ' έβαστα ίσα λουλούδια. Ο άσητος Γάλλος εξοργίζεται και το αποτέλεσμα είναι να στείλει στην έφορία το δυση-τιμώ φιλίολο γράμμα.

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΙΝΔΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

«Ο ποιητής του Μεγκαντούτα, ο Καλιντάζα, θεωρείται ως ο μεγαλύτερος λυρικός των Ινδών. Γεννήθηκε κατά τον 8ό αιώνα ή 9ο αιώνα μ. Χ., αλλά έγινε γνωστό το έργο του μόλις κατά τα τέλη του 18ου αιώνα. Όπως θα δει ο αναγνώστης, η νοοτροπία του Καλιντάζα, καθώς και τα χαρακτηριστικά του είναι ομοιά με τα του Ρέ-κτες, που κι' αυτό σημαίνει χαιδέω» λοιπόν πήραν οι Γά-λλοι το όμοιο κορρέω; κάθε άλλο βέβαια! Το καίριο σημείο-γεται από το (μεγαλύτερο) λατινικό caesareus, κι' αυτό από το carus (δοσχητός): caesareus λοι-πόν εσήμανε στην αρχή πατριώ-τα με λόγια κ' έπειτα με τα έλληνικά (αποκατάλλαξη, καθώς και πατριώτες με το πατριώ-τα κ' έβαστα ίσα λουλούδια. Ο άσητος Γάλλος εξοργίζεται και το αποτέλεσμα είναι να στείλει στην έφορία το δυση-τιμώ φιλίολο γράμμα.

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΜΕΓΚΑΝΤΟΥΤΑ

«Ο ποιητής του Μεγκαντούτα, ο Καλιντάζα, θεωρείται ως ο μεγαλύτερος λυρικός των Ινδών. Γεννήθηκε κατά τον 8ό αιώνα ή 9ο αιώνα μ. Χ., αλλά έγινε γνωστό το έργο του μόλις κατά τα τέλη του 18ου αιώνα. Όπως θα δει ο αναγνώστης, η νοοτροπία του Καλιντάζα, καθώς και τα χαρακτηριστικά του είναι ομοιά με τα του Ρέ-κτες, που κι' αυτό σημαίνει χαιδέω» λοιπόν πήραν οι Γά-λλοι το όμοιο κορρέω; κάθε άλλο βέβαια! Το καίριο σημείο-γεται από το (μεγαλύτερο) λατινικό caesareus, κι' αυτό από το carus (δοσχητός): caesareus λοι-πόν εσήμανε στην αρχή πατριώ-τα με λόγια κ' έπειτα με τα έλληνικά (αποκατάλλαξη, καθώς και πατριώτες με το πατριώ-τα κ' έβαστα ίσα λουλούδια. Ο άσητος Γάλλος εξοργίζεται και το αποτέλεσμα είναι να στείλει στην έφορία το δυση-τιμώ φιλίολο γράμμα.

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΜΕΓΚΑΝΤΟΥΤΑ

«Ο ποιητής του Μεγκαντούτα, ο Καλιντάζα, θεωρείται ως ο μεγαλύτερος λυρικός των Ινδών. Γεννήθηκε κατά τον 8ό αιώνα ή 9ο αιώνα μ. Χ., αλλά έγινε γνωστό το έργο του μόλις κατά τα τέλη του 18ου αιώνα. Όπως θα δει ο αναγνώστης, η νοοτροπία του Καλιντάζα, καθώς και τα χαρακτηριστικά του είναι ομοιά με τα του Ρέ-κτες, που κι' αυτό σημαίνει χαιδέω» λοιπόν πήραν οι Γά-λλοι το όμοιο κορρέω; κάθε άλλο βέβαια! Το καίριο σημείο-γεται από το (μεγαλύτερο) λατινικό caesareus, κι' αυτό από το carus (δοσχητός): caesareus λοι-πόν εσήμανε στην αρχή πατριώ-τα με λόγια κ' έπειτα με τα έλληνικά (αποκατάλλαξη, καθώς και πατριώτες με το πατριώ-τα κ' έβαστα ίσα λουλούδια. Ο άσητος Γάλλος εξοργίζεται και το αποτέλεσμα είναι να στείλει στην έφορία το δυση-τιμώ φιλίολο γράμμα.

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΜΕΓΚΑΝΤΟΥΤΑ

«Ο ποιητής του Μεγκαντούτα, ο Καλιντάζα, θεωρείται ως ο μεγαλύτερος λυρικός των Ινδών. Γεννήθηκε κατά τον 8ό αιώνα ή 9ο αιώνα μ. Χ., αλλά έγινε γνωστό το έργο του μόλις κατά τα τέλη του 18ου αιώνα. Όπως θα δει ο αναγνώστης, η νοοτροπία του Καλιντάζα, καθώς και τα χαρακτηριστικά του είναι ομοιά με τα του Ρέ-κτες, που κι' αυτό σημαίνει χαιδέω» λοιπόν πήραν οι Γά-λλοι το όμοιο κορρέω; κάθε άλλο βέβαια! Το καίριο σημείο-γεται από το (μεγαλύτερο) λατινικό caesareus, κι' αυτό από το carus (δοσχητός): caesareus λοι-πόν εσήμανε στην αρχή πατριώ-τα με λόγια κ' έπειτα με τα έλληνικά (αποκατάλλαξη, καθώς και πατριώτες με το πατριώ-τα κ' έβαστα ίσα λουλούδια. Ο άσητος Γάλλος εξοργίζεται και το αποτέλεσμα είναι να στείλει στην έφορία το δυση-τιμώ φιλίολο γράμμα.

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΜΕΓΚΑΝΤΟΥΤΑ

«Ο ποιητής του Μεγκαντούτα, ο Καλιντάζα, θεωρείται ως ο μεγαλύτερος λυρικός των Ινδών. Γεννήθηκε κατά τον 8ό αιώνα ή 9ο αιώνα μ. Χ., αλλά έγινε γνωστό το έργο του μόλις κατά τα τέλη του 18ου αιώνα. Όπως θα δει ο αναγνώστης, η νοοτροπία του Καλιντάζα, καθώς και τα χαρακτηριστικά του είναι ομοιά με τα του Ρέ-κτες, που κι' αυτό σημαίνει χαιδέω» λοιπόν πήραν οι Γά-λλοι το όμοιο κορρέω; κάθε άλλο βέβαια! Το καίριο σημείο-γεται από το (μεγαλύτερο) λατινικό caesareus, κι' αυτό από το carus (δοσχητός): caesareus λοι-πόν εσήμανε στην αρχή πατριώ-τα με λόγια κ' έπειτα με τα έλληνικά (αποκατάλλαξη, καθώς και πατριώτες με το πατριώ-τα κ' έβαστα ίσα λουλούδια. Ο άσητος Γάλλος εξοργίζεται και το αποτέλεσμα είναι να στείλει στην έφορία το δυση-τιμώ φιλίολο γράμμα.

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΜΕΓΚΑΝΤΟΥΤΑ

«Ο ποιητής του Μεγκαντούτα, ο Καλιντάζα, θεωρείται ως ο μεγαλύτερος λυρικός των Ινδών. Γεννήθηκε κατά τον 8ό αιώνα ή 9ο αιώνα μ. Χ., αλλά έγινε γνωστό το έργο του μόλις κατά τα τέλη του 18ου αιώνα. Όπως θα δει ο αναγνώστης, η νοοτροπία του Καλιντάζα, καθώς και τα χαρακτηριστικά του είναι ομοιά με τα του Ρέ-κτες, που κι' αυτό σημαίνει χαιδέω» λοιπόν πήραν οι Γά-λλοι το όμοιο κορρέω; κάθε άλλο βέβαια! Το καίριο σημείο-γεται από το (μεγαλύτερο) λατινικό caesareus, κι' αυτό από το carus (δοσχητός): caesareus λοι-πόν εσήμανε στην αρχή πατριώ-τα με λόγια κ' έπειτα με τα έλληνικά (αποκατάλλαξη, καθώς και πατριώτες με το πατριώ-τα κ' έβαστα ίσα λουλούδια. Ο άσητος Γάλλος εξοργίζεται και το αποτέλεσμα είναι να στείλει στην έφορία το δυση-τιμώ φιλίολο γράμμα.

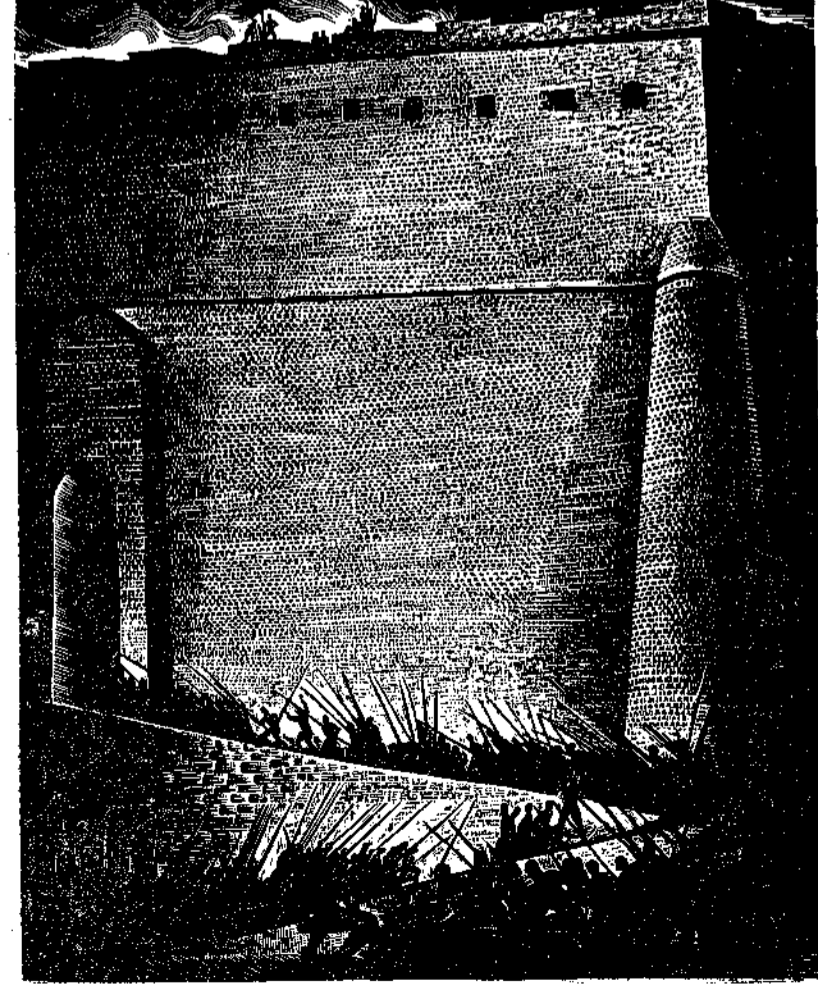
Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΤΑΣΟΥ: «Η άλωση της Τροίας».

ΜΕΓΚΑΝΤΟΥΤΑ

«Ο ποιητής του Μεγκαντούτα, ο Καλιντάζα, θεωρείται ως ο μεγαλύτερος λυρικός των Ινδών. Γεννήθηκε κατά τον 8ό αιώνα ή 9ο αιώνα μ. Χ., αλλά έγινε γνωστό το έργο του μόλις κατά τα τέλη του 18ου αιώνα. Όπως θα δει ο αναγνώστης, η νοοτροπία του Καλιντάζα, καθώς και τα χαρακτηριστικά του είναι ομοιά με τα του Ρέ-κτες, που κι' αυτό σημαίνει χαιδέω» λοιπόν πήραν οι Γά-λλοι το όμοιο κορρέω; κάθε άλλο βέβαια! Το καίριο σημείο-γεται από το (μεγαλύτερο) λατινικό caesareus, κι' αυτό από το carus (δοσχητός): caesareus λοι-πόν εσήμανε στην αρχή πατριώ-τα με λόγια κ' έπειτα με τα έλληνικά (αποκατάλλαξη, καθώς και πατριώτες με το πατριώ-τα κ' έβαστα ίσα λουλούδια. Ο άσητος Γάλλος εξοργίζεται και το αποτέλεσμα είναι να στείλει στην έφορία το δυση-τιμώ φιλίολο γράμμα.

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΜΕΓΚΑΝΤΟΥΤΑ

«Ο ποιητής του Μεγκαντούτα, ο Καλιντάζα, θεωρείται ως ο μεγαλύτερος λυρικός των Ινδών. Γεννήθηκε κατά τον 8ό αιώνα ή 9ο αιώνα μ. Χ., αλλά έγινε γνωστό το έργο του μόλις κατά τα τέλη του 18ου αιώνα. Όπως θα δει ο αναγνώστης, η νοοτροπία του Καλιντάζα, καθώς και τα χαρακτηριστικά του είναι ομοιά με τα του Ρέ-κτες, που κι' αυτό σημαίνει χαιδέω» λοιπόν πήραν οι Γά-λλοι το όμοιο κορρέω; κάθε άλλο βέβαια! Το καίριο σημείο-γεται από το (μεγαλύτερο) λατινικό caesareus, κι' αυτό από το carus (δοσχητός): caesareus λοι-πόν εσήμανε στην αρχή πατριώ-τα με λόγια κ' έπειτα με τα έλληνικά (αποκατάλλαξη, καθώς και πατριώτες με το πατριώ-τα κ' έβαστα ίσα λουλούδια. Ο άσητος Γάλλος εξοργίζεται και το αποτέλεσμα είναι να στείλει στην έφορία το δυση-τιμώ φιλίολο γράμμα.

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ, ιδιότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου

Ο Ν. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΓΚΙΚΑΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

του κ. Σωκράτη Καραντινού

Ο παράγοντας της σκηνογραφίας, του κοστούμιου, της μάσκας στο θέατρο μας δεν έχει βρει τη θέση του. Δικαίως, αφού κι οι άλλοι συντελεστές του θεάτρου υπάρχουν μοιραία και κυβερνώνται μόνο από τη διαίσθηση των καλλιτεχνών, όταν υπάρχει κι αυτή, ή από την έντυπωσιακή επινοητικότητα τους. Τι γίνεται με το λόγο, την κίνηση; Ο ένας απογγέλλει με βρος πομπώδες, ο άλλος μεταφέρει την κρεβάτοκαμάρα του στη σκηνή και μιλάει ακαθόριστα και αφορμάριστα — ή εθέρωση δε λογαριάζεται παρά, το πολύ-πολύ, όσο για να ετά λέει ο ήθοσος, που θα πει: να τον καταλαβαίνουμε, κι' ακόμη γαλλογερμανικούς χρωματισμούς στη φράση και μενιδιάτικους φθόγγους και συλλαβές που χάνονται. Στην κίνηση το ίδιο. Ο καθένας όπως του κατέβει κι' όπως νομίζει ότι θα κάνει περισσότερη έντοπιση ή, ως πούμε, κατά μη ανεξίτηλη λογική, θα έρμηγεύσει πλουσιότερα το μέρος του. Το συνηθέστερο κι' εδών, η άκαταστασία κι' η έλλειψη εκφραστικής σχηματικότητας στον παράγοντα αυτόν. Καθημερινότητα και ασυλουπωσιά. Στη ζωή η κίνηση, ο λόγος, η έκδηλωση γενικά, δύο, τριών, πέντε, δέκα ανθρώπων, μπαμμένον με μιά κοινή δράση, διέπεται από ένα πνεύμα, αυτό με τοξό του από μιά συνεχή και με άλλωλοχία έκφραση υποκειμένη στην Έλη των ενδιαφερόντων που τα πρόσωπα αυτά έχουν στη δράση. Το θέατρο αυτή την αδιάσπαστη αλληλοχία και την Έλη, που αναμφισβήτητα άκάρχει στη ζωή, έχει υπαχρέωση να την αναβεί, ταχτοποιημένη, μάλιστα, μ ο ρ ο π ο ι η μ ε ν η. Κι' αντί αυτού, μη όντας το ίδιο οργανωμένο — όπως λέμε τώρα — τη διαλύει αφήνοντας τον κάθε ήθοσος να κάνει όπως θέλει.

Είναι αυτό που τόσες φορές έχει σημειωθεί από τότες εδών τις στήλες. Λείπει το έναιο πνεύμα στη θεατρική λειτουργία, που τα κανονίζει όλα με ομοιογένεια και συγάρουμε κι' ο κάθε συντελεστής του βρδ αυτόβουλα και ανεξάρτητα. Έτσι έχει γίνει — αν εξαίρεσουμε μερικές, με λιγοστές εξαίρεσεις — και με τη σκηνογραφία πάντοτε ως τώρα. Οι άνθρωποι του θεάτρου μας δεν έχουν σκεφτεί

ποιός είναι ο ρόλος του σκηνογράφου, έχουν αφήσει την εξυπηρέτηση του κλάδου αυτού στους τεχνικούς, φορτώνοντάς τους δηλαδή και την εθύνη της αίσθητικής του θεάτρου, που ώστόσο πρέπει μόνο το σκηνοθέτη να βαρβαίνει, και τις περισσότερες φορές είναι ευχαριστημένοι όταν το σκηνο

ποιός είναι ο ρόλος του σκηνογράφου, έχουν αφήσει την εξυπηρέτηση του κλάδου αυτού στους τεχνικούς, φορτώνοντάς τους δηλαδή και την εθύνη της αίσθητικής του θεάτρου, που ώστόσο πρέπει μόνο το σκηνοθέτη να βαρβαίνει, και τις περισσότερες φορές είναι ευχαριστημένοι όταν το σκηνο

ποιός είναι ο ρόλος του σκηνογράφου, έχουν αφήσει την εξυπηρέτηση του κλάδου αυτού στους τεχνικούς, φορτώνοντάς τους δηλαδή και την εθύνη της αίσθητικής του θεάτρου, που ώστόσο πρέπει μόνο το σκηνοθέτη να βαρβαίνει, και τις περισσότερες φορές είναι ευχαριστημένοι όταν το σκηνο

Ο κ. Χατζηκυριάκος μελετάει την τελευταία λεπτομέρεια με την ίδια αφοσίωση και επιμέλεια και κανένα από τα μοτίβα που μεταγράφονται δεν το εγκαταλείπει από αυτόσχεδίο του πιπέλλου του. Δείχνει το παραπάνω σχέδιο των λουλουδιών, μέλη για το δάσος του «Όπως άγαπάτε».

Ν. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ-ΓΚΙΚΑ : πέντε κοστούμια για την παράσταση του «Δόν Ζουάν» από το θέατρο της κ. Κοστούλη.

Ο «ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ» ΤΟΥ ΟΜΠΕ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ Κ. ΓΙΑΝ. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

Ένα από τα πιο σημαντικά γεγονότα της φετινής θεατρικής περιόδου θα σταθεί, όπως είναι γνωστό, το ανέβασμα από τον θίασο της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη του «Δόν Ζουάν» του Γάλλου συγγραφέα 'Αντρέ 'Ομπέ. Πρόκειται για έναν εξαιρετικό συγγραφέα, που για πρώτη φορά θα τον γνωρίσει το ελληνικό κοινό. Τον ρόλο της 'Ελμώς θα υποδυθεί η κ. Μαρίκα Κοτοπούλη. Τη σκηνοθεσία θα την πραγματοποιήσει ο κ. Γιαννούλης Σαραντιδής, καλός συνεργάτης και φίλος του Γάλλου συγγραφέα. Οι μακέτες των σκηνικών από τον κ. Ν. Χατζηκυριάκο-Γκίκα, με συνεργασία ειδικά για την έκτέλεση των κοστούμιων, του κ. Γ. Τσαρούχνη. 'Επίσης, το έργο θα συνοδεύεται από μουσική, ειδικά γραμμένη γι' αυτό, από τον Ντόστο Μιλώ. Όλες αυτές οι προμήθειες άποτελούν, αναμφισβήτητα, ένα εξαιρετικό θεατρικό γεγονός για τον τόπο μας. 'Ετσι, το περιοδικό μας θεωρώντας υποχρέωσή του ν' αποσταθεί στον εκλεκτό φίλο και σκηνοθέτη κ. Γιαννούλη Σαραντιδί, για να του ζητήσει να μιλήσει για το άγνωστο μας κοινό, σχετικά με το έργο και τον συγγραφέα του.

Τον εθόνεκο συνομιλητή μας συναντήσαμε στο γραφείο του, στο θέατρο «Ρέξ». 'Αμέσως μόλις μας βρήκε τον σκοπό της επίσκεψής μας, μας δείχνει την πλαστική μακέτα του έργου, που ζητήθηκε κιόλας από το μουσείο θεάτρου κι' έπειτα από την προμερία του θα τοποθετηθεί σ' αυτό. Τη μακέτα τη φιλοτέλεσαν ο ξεχωριστός ζωγράφος κ. Ν. Χατζηκυριάκος-Γκίκας, που με την εργασία του αυτή ασχολείται στο σημερινό φύλλο μας ο ειδικός θεατρικός συνεργάτης μας.

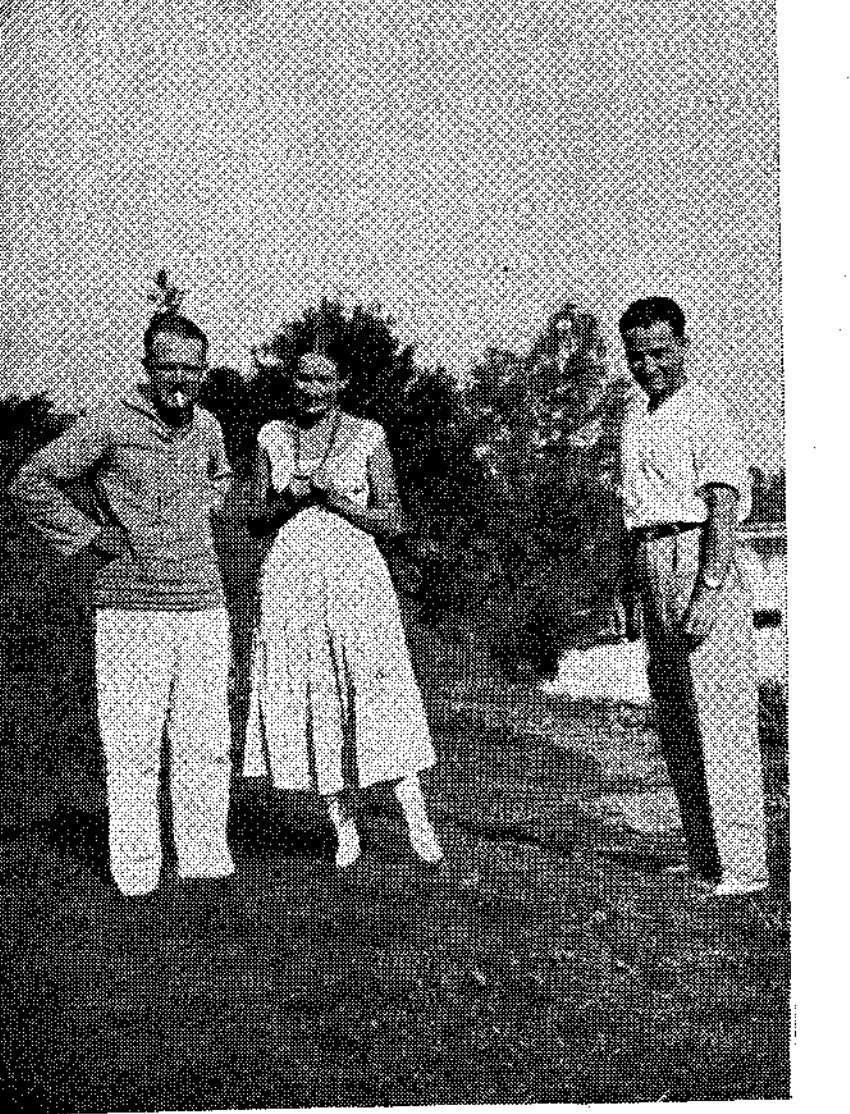
—Με τον 'Αντρέ 'Ομπέ, μας λέει ο κ. Γιαννούλης Σαραντιδής, με συνδέουν φιλικό δεσμό από το 1930. Την εποχή εκείνη

είχε πρωτοσταθεί στο Παρίσι η «Κομπανί ντε Κένζ» του θεάτρου «Βιέ Κολομπέ», της οποίας ήμουν αταίρος από την πρώτη στιγμή. Ο 'Αντρέ 'Ομπέ στάθηκε να μου μιλήσει ο έμψυχος του θεατρικού αυτού δμίλου, παρά κι' ο συγγραφέας υποδειγματούς για τις καλλιτεχνικές κι' αισθητικές τάσεις του. Πραγματικά, από το 1930 κι' έπειτα, ο έμμος μας αυτός πρωτόπειαν όλα τα έργα του, όπως ο «Νάε», ο «Ατμισμός της Λουκρητίας», η «Μάχη της Μάρνης», «Αφροεργατής και φίλος του Γάλλου συγγραφέα. Οι μακέτες των σκηνικών από τον κ. Ν. Χατζηκυριάκο-Γκίκα, με συνεργασία ειδικά για την έκτέλεση των κοστούμιων, του κ. Γ. Τσαρούχνη. 'Επίσης, το έργο θα συνοδεύεται από μουσική, ειδικά γραμμένη γι' αυτό, από τον Ντόστο Μιλώ. Όλες αυτές οι προμήθειες άποτελούν, αναμφισβήτητα, ένα εξαιρετικό θεατρικό γεγονός για τον τόπο μας. 'Ετσι, το περιοδικό μας θεωρώντας υποχρέωσή του ν' αποσταθεί στον εκλεκτό φίλο και σκηνοθέτη κ. Γιαννούλη Σαραντιδί, για να του ζητήσει να μιλήσει για το άγνωστο μας κοινό, σχετικά με το έργο και τον συγγραφέα του.

Τον εθόνεκο συνομιλητή μας συναντήσαμε στο γραφείο του, στο θέατρο «Ρέξ». 'Αμέσως μόλις μας βρήκε τον σκοπό της επίσκεψής μας, μας δείχνει την πλαστική μακέτα του έργου, που ζητήθηκε κιόλας από το μουσείο θεάτρου κι' έπειτα από την προμερία του θα τοποθετηθεί σ' αυτό. Τη μακέτα τη φιλοτέλεσαν ο ξεχωριστός ζωγράφος κ. Ν. Χατζηκυριάκος-Γκίκας, που με την εργασία του αυτή ασχολείται στο σημερινό φύλλο μας ο ειδικός θεατρικός συνεργάτης μας.

—Με τον 'Αντρέ 'Ομπέ, μας λέει ο κ. Γιαννούλης Σαραντιδής, με συνδέουν φιλικό δεσμό από το 1930. Την εποχή εκείνη

1933, όταν ο 'Ομπέ έγραφε τον τύπο των αλώνων, που, μέσα «Δόν Ζουάν». 'Ηταν, τότε, φιλοσοφικές παγκόσμιες δραματικές εννοήσεις του συγγραφέα στην έπαυλή του, στο Σαιν Μισέλ-σέρ. Βεργός, στέκεται σαν ένας άλοουάρ και γνώρισε το έργο, με το 'Ομπέ, προσέθετε τέλος δ'ρα με την ημέρα και σελίδα συνομιλητής μας, που γι' αυτόν

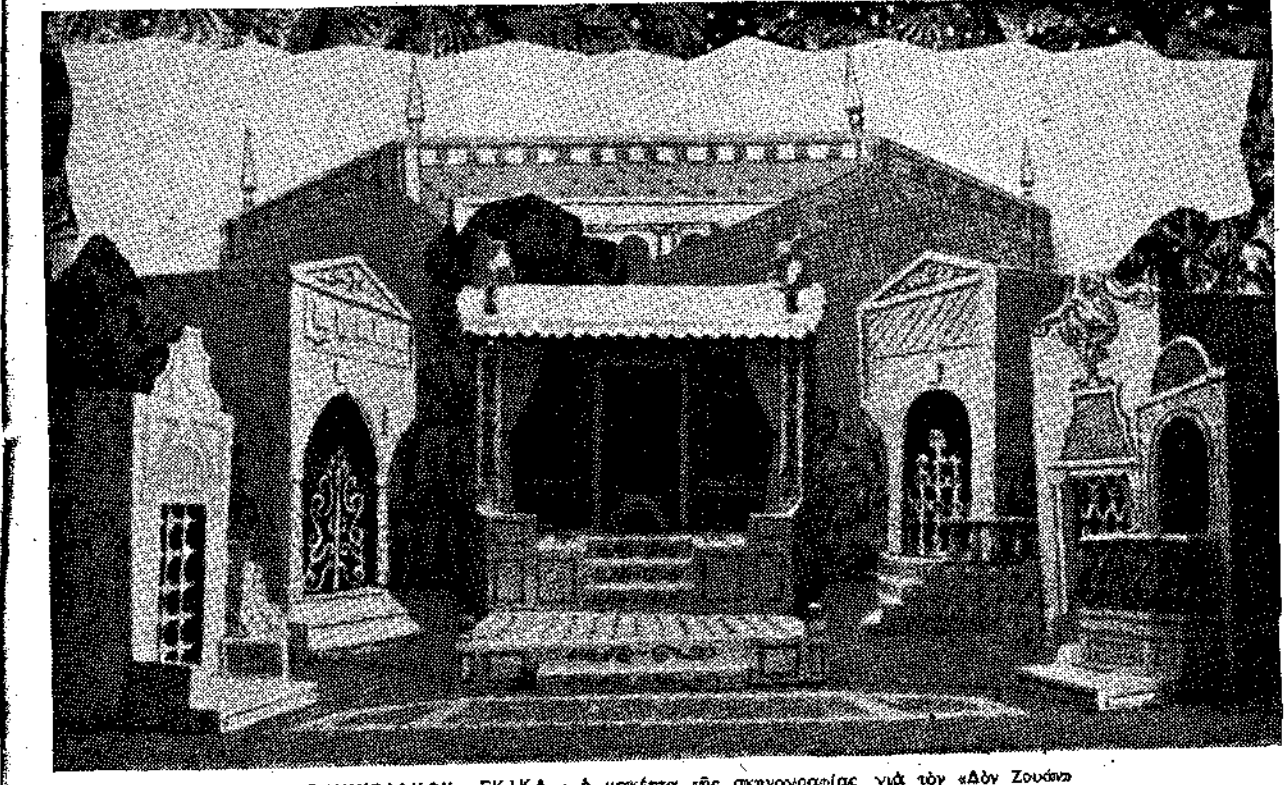

Ο συγγραφέας του «Δόν Ζουάν» 'Αντρέ 'Ομπέ με την κ. Δασί, πρωτογωνίστρια της γαλλικής σκηνής και κόρη του μεγάλου Κομώ, με τον σκηνοθέτη του θεάτρου Κοστούλη κ. Γιαννούλη Σαραντιδί, κατά τον 'Ιούνιο του 1933 (έσχη όπου γράφηκε ο «Δόν Ζουάν»), στο κτήμα του 'Ομπέ, κοντά στον ποταμό Λουάρ.

προς σελίδα, δυο γράφονταν. ο γνωστός Γάλλος κριτικός Πιέρ-Λωύις Ζακάρ, με τον σκηνοθέτη του θεάτρου Κοστούλη κ. Γιαννούλη Σαραντιδί, κατά τον 'Ιούνιο του 1933 (έσχη όπου γράφηκε ο «Δόν Ζουάν»), στο κτήμα του 'Ομπέ, κοντά στον ποταμό Λουάρ.

προς σελίδα, δυο γράφονταν. ο γνωστός Γάλλος κριτικός Πιέρ-Λωύις Ζακάρ, με τον σκηνοθέτη του θεάτρου Κοστούλη κ. Γιαννούλη Σαραντιδί, κατά τον 'Ιούνιο του 1933 (έσχη όπου γράφηκε ο «Δόν Ζουάν»), στο κτήμα του 'Ομπέ, κοντά στον ποταμό Λουάρ.

προς σελίδα, δυο γράφονταν. ο γνωστός Γάλλος κριτικός Πιέρ-Λωύις Ζακάρ, με τον σκηνοθέτη του θεάτρου Κοστούλη κ. Γιαννούλη Σαραντιδί, κατά τον 'Ιούνιο του 1933 (έσχη όπου γράφηκε ο «Δόν Ζουάν»), στο κτήμα του 'Ομπέ, κοντά στον ποταμό Λουάρ.

ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ-ΓΚΙΚΑ : η μακέτα της σκηνογραφίας για τον «Δόν Ζουάν»

Στο έρχόμενο φύλλο θα δημοσιεύουμε ένα πρωτότυπο άρθρο του

ANTPE OMPE

του συγγραφέα του «Δόν Ζουάν»

ειδικά γραμμένο για τό περιοδικό μας

Φ. ΚΟΣΚΟΣ

Η "ΟΔΥΣΣΕΙΑ" ΤΟΥ Ν. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

III. - Η ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΒΑΓΚ-ΛΟΥΓΚ

VII. Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Ο θάνατος κάθεται στην πλωτή... μπορεί να χάρεσουν ο' ένα σχεδιασμένη καθολικό έργο... Τίς παγερές συμπληρώσεις του Ναι και του Όχι... Οδυσσεύς σαν νάταν παιγνίδι...

μπορεί να χάρεσουν ο' ένα σχεδιασμένη καθολικό έργο... Τίς παγερές συμπληρώσεις του Ναι και του Όχι... Οδυσσεύς σαν νάταν παιγνίδι... Η τελευταία του περιπέτεια είναι το καυγάρι κοντά στο Νότιο Πόλο...

με στο παράτιο έπος του Καζαντζάκη... ο' ένα αποκαλυπτικό έπος, μια ατέλειμα στροφή και σημάδι στη ζωή... Οδυσσεύς και ο' ένα καθήκον...

πάντα γι' αυτό επεκτείνεται νοητικά... ο' ένα αποκαλυπτικό έπος, μια ατέλειμα στροφή και σημάδι στη ζωή... Οδυσσεύς και ο' ένα καθήκον...

ΤΗΣ ΠΕΡΑ ΜΠΑΚ (ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ 1938) ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ) - Παύλοια, πηγαίνω να είδα...

Στην, τη λιοστέρη κραυγή της Γης... Αποψε θύγλινα τον άσπρο σά στο χαλαρό να σβήνει. (Ω 413 κ. έ.)

Η ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ

Πέρα από την ύπθεση και την κομωδωρία της, πέρα από τις αμείτριες γνώσεις και εμπειρίες που είναι έναπονηρημένες στους 33.333 στίχους της... Η μορφή της...

Πέρα από την ύπθεση και την κομωδωρία της, πέρα από τις αμείτριες γνώσεις και εμπειρίες που είναι έναπονηρημένες στους 33.333 στίχους της... Η μορφή της...

Πέρα από την ύπθεση και την κομωδωρία της, πέρα από τις αμείτριες γνώσεις και εμπειρίες που είναι έναπονηρημένες στους 33.333 στίχους της... Η μορφή της...

Πέρα από την ύπθεση και την κομωδωρία της, πέρα από τις αμείτριες γνώσεις και εμπειρίες που είναι έναπονηρημένες στους 33.333 στίχους της... Η μορφή της...

Πέρα από την ύπθεση και την κομωδωρία της, πέρα από τις αμείτριες γνώσεις και εμπειρίες που είναι έναπονηρημένες στους 33.333 στίχους της... Η μορφή της...

Στο ερχόμενο φύλλο στη σειρά «Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΝΟΗΣΗ» θα δημοσιεύουμε συνέντευξη με τον κ. Δ ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΒΑΓΚ-ΛΟΥΓΚ

ΜΕΤΑΦ. Κ. ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ Ν.

Τον τελευταίο καιρό, όταν οπτανόνησαν από καμνήν γοργήνη την πηγή, η κούραση από τον πόνο... Ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο...

ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο... Ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο...

ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο... Ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο...

εποχές, όπου γίνεται αίσθησι... ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο... Ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο...

ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο... Ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο...

ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο... Ο Βάγκ ο πρεσβύτερος, είχε φέρει γενναία κι είχε πεί πολύ περισσότερο...

ΒΙΩΝΑ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΔΩΝΗ

Μεταφρ. του κ. Θρασύβουλου Σταυρού

(Η μετάφραση έγινε για τον «Ασκραίο» και χαρίζεται στην κυρία Τζούλια Αμπελά-Τερέντσιο, που την πρωτοείπε).

Θρηνώ τον Αδωνή «Εσβησε, άχ, ο Αδωνής ο ωραίος.»
«Ο ωραίος έχάθηκε Αδωνής» κλαίν οι Έρωτες μαζί μου.

Στό πορφυρό τό στρώμα σου πιά μὴν κοιμάσαι, Κύπρη
δύστυχη, σήκω, φόρεσε τὰ μαύρα, στηθοδάρσου
καὶ λέγε σὲ ὄλους: «Χάθηκε, άχ, ὁ Αδωνής ὁ ωραίος.»
Θρηνώ τον Αδωνή θρηνοῦν καὶ οἱ Έρωτες μαζί μου.

«Ο ωραίος κείτεται Αδωνής στὰ ὄρη λαβωμένος,
ἀπ' ἀππρο δόντι στάσπρο του μηρί, ἡ πνοή του σβήνει,
—τί πόνοι, ὦ Κύπρη!—ξεψυχᾷ, στή σάρκα τὴ χιονάτη
τὸ μαύρο του αἷμα χύνεται, τὰ μάτια σκοτιδιάζουν,
καὶ φεύγουν ἀπ' τὰ χεῖλι του τὰ ρόδα, καὶ πεθαίνει
στάχειλι τὸ φίλι, πού πιά δὲ θὰ τὸ πάρει ἡ Κύπρη.
Τὸ φίλημά του, κι ἄς μὴ ζεῖ, θὰ τὸ ποθοῦσε ἡ Κύπρη,
μὰ ξέρει αὐτὸς ποιὸς τὸν φιλεῖ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου.»
Θρηνώ τον Αδωνή θρηνοῦν καὶ οἱ Έρωτες μαζί μου.

«Ἐχει ὁ Αδωνής λαβωματιά βαριά μὲς στό μηρί του,
μὰ πῶς βαριά ἔχει στήν καρδιά λαβωματιά ἡ Κυθέρεια
τὸν Αδωνή τὸν ἔκλασαν τὰ γαπητὰ σκυλιά του
καὶ τὸν θρηνοῦνε τοῦ βουνοῦ οἱ νεοαῖδες. Κι ἡ Ἀφροδίτη
μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεκα στοὺς λόγγους τριγυρνᾷ,
μαυροντυμένη, ξέζωστη, ξυπόλυτη ὡς διαβαίνει,
τὴ σκίζουνε καὶ τὸ θεῖκό της πίνουσι αἷμα οἱ βάτοί
γοερά θρηνοῦντας λαγκαδιᾶς περνᾷ, καὶ τὸν Ἀσσύριον
ἀντρα της κράζει, τὸνομά του λέει καὶ ξαναλέει.
Μαῦρο ἀνεμίζει γύρω της ντύμα ἀνοιχτὸ ὡς στή μέση,
ματώνει μὲ τὰ χεῖρια της τὰ στήθια, κοκκινίζει
γιὰ γάρη τῶρα τοῦ Αδωνή τοῦ κόρφου της τὸ γιόνι.
Κι ὄλο θρηνοῦνε οἱ Έρωτες «Κυθέρεια, συφορά σου.»

Τὸν ὄριον ἔχασε ἀντρα της κι ἐχάθη κι ἡ ὀμορφιά της.
«Άχ, ὅσο ζοῦσε ὁ Αδωνής, εἴταν ὄραϊα ἡ Κύπρη»
μαζί μ' αὐτὸν μαράθηκαν καὶ τὰ δικά της κάλλη.
«Μαῦρε Αδωνή», λέν τὰ δεντρά, «μαύρη Κυθέρεια» τὰ ὄρη
κλαίν γιὰ τὴς Κύπρης τὸν καημό, κλαίν ὄλα τὰ ποτάμια,
καὶ γιὰ τὸν Αδωνή οἱ πηγές στὰ ὄρη δάκρυα χύνουν
καὶ τάνθη ἀπὸ τὸν πόνο τους σκουραίνουσι, ἡ Κυθήρη
παντοῦ σὲ σιάδια καὶ βουναὶ λέει θλιβερό τραγοῦδι.
«Μαύρη Κυθέρεια, χάθηκε, άχ, ὁ Αδωνής ὁ ωραίος.»
Κι ἡ Ἥχώ ἀντιβοῦίξε «Χάθηκε, άχ, ὁ Αδωνής ὁ ωραίος.»
Ποιὸς γιὰ τὸν πικρὸν ἔρωτα δὲν ἔκλαψε τὴς Κύπρης;

«Ὡς βλέπει, ὡς νιώθει ἀγιάτρευτη πὼς εἴταν ἡ πληγή του
καὶ στό μηρί, πού ζάρωνε, τὸ μαῦρο του αἷμα ὡς βλέπει,
ἀπλώνει αὐτὴ τὰ χεῖρια της κι' «Αδωνή» κράζει «στάσου
νάρθω κοντὰ σου γιὰ στερνή φορά, νὰ σ' ἀγκαλιάσω,
δύστυχε, καὶ τὰ χεῖλι μου στὰ χεῖλι σου νὰ βάλω.
Αἰγάκι σήκω, γιὰ στερνή φορά νὰ με φιλήσεις,
ὄση εἶναι τοῦ φίλιου ἡ ζωή, γιὰ τόσο φίλησέ με,
ὄσπου ἡ ψυχὴ σου νὰ διαβεῖ στό στόμα μου, ἡ πνοή σου
νὰ τοῦξεῖ ἐντὸς μου, τὴ γλυκιά μαγεία σου νὰ ρουφήξω
κι ὄλο νὰ πῶ τὸν ἔρωτα. Θὰ τὸ φυλάξω ἔτοῦτο,
σὰ νάσουσι ὁ ἴδιος τὸ φίλι, μιά καὶ μακριὰ μου φεύγεις

φεύγεις καὶ στόν Ἀχέροντα πηγαίνεις, Αδωνή μου,
στόν κρῦο, τὸν ἀγριο βασιλιά, κι ἐγὼ θεᾶ ἡ δόλια
καὶ ζῶ, καὶ δὲν μπορῶ νάρθω μαζί σου. Περσεφόνη,
πᾶρε τὸν ἀντρα μου: εἰς' ἐσὺ πῶς δυνατὴ ἀπὸ μένα,
κι ὄ,τι στόν κόσμο εἶν' ὄμορφο, δικό σου εἶναι στό τέλος.
Κι' ὄ πόνος μου εἶν' ὄμορφο, δικό σου εἶναι στό τέλος.
τὸν Αδωνή μου πού ἔχασα κι ἐσένα σὲ φοβοῦμαι.
Πεθαίνεις, μυριαγάπητε, γήρα μ' ἀφήνεις, σβήνει
σάν ὄνειρο ἡ ἀγάπη μου καὶ οἱ Έρωτες σκολάσαν.
Μ' ἐσένα πᾶν τὴς ζωῆς μου τὰ μάγια. Τὰ κυνήγια
τί τάθελες, ἀπόκοτε; Γιατί, μὲ τέτοια κάλλη,
μανία σοῦ μῆπκε μὲ θεριὸ νὰ πᾶς καὶ νὰ τὰ βάλεις;»
«Ἐτσι τὸν θρήνησε καὶ κλαίν καὶ οἱ Έρωτες μαζί της»
«Μαύρη Κυθέρεια, χάθηκε, άχ, ὁ Αδωνής ὁ ωραίος!»

«Ὅσο αἷμα χύνει ὁ Αδωνής, τόσα ἡ Παφία δάκρυα
κι ὄπως στό χῶμα πέφτουσε, λουλούδια γίνονται ὄλα
Ἀπ' τὸ αἷμα ρόδο φύτρωσε, ἀπ' τὰ δάκρυα ἡ ἀνεμώνη.
Θρηνώ τον Αδωνή «Εσβησε άχ, ὁ Αδωνής ὁ ωραίος.»

Μέσα στοὺς λόγγους πιά μὴν κλαῖς τὸν ἀντρα σου, Ἀφροδίτη
δὲν πᾶν γιὰ στρώμα τοῦ Αδωνή, δὲν πᾶν τὰ ἔρμα φύλλα
καὶ πεθαμένος ὁ Αδωνής στήν κλίνη σου νὰ πέσει
ὄραϊος νεκρός, ἄν καὶ νεκρός, ὄραϊος σὰ νὰ κοιμάται.
Θέσ' τονε μὲς στὰ μαλακά σκουτιά σου, ὄπου τὶς νύχτες
μ' ἐσένα σ' ἔρωτα ἴεροῦ τὸ μόχτο ἀγωνίζοταν
τὸν Αδωνή, κι ἄς ἔσβησε, ποθεῖ ἡ χρυσή σου κλίνη.
Στέφανα ρίξε ἀπάνω του, ρίξε ὄνη ὄλο μαζί του,
καθὼς ἐκεῖνος πέθανε, καὶ τάνθη νὰ πεθάνουσι.
Καὶ ραῖνε τον μ' ἀρώματα, μὲ μύρα τὴς Συρίας
πάει τάρωμά σου ὁ Αδωνής, ἄς πᾶν τάρωματα ὄλα.

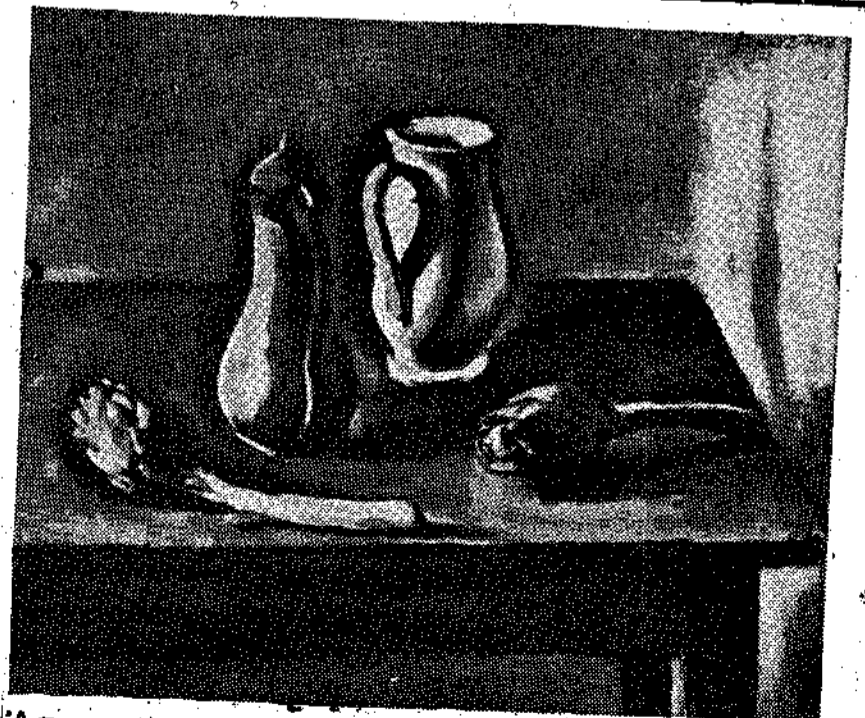
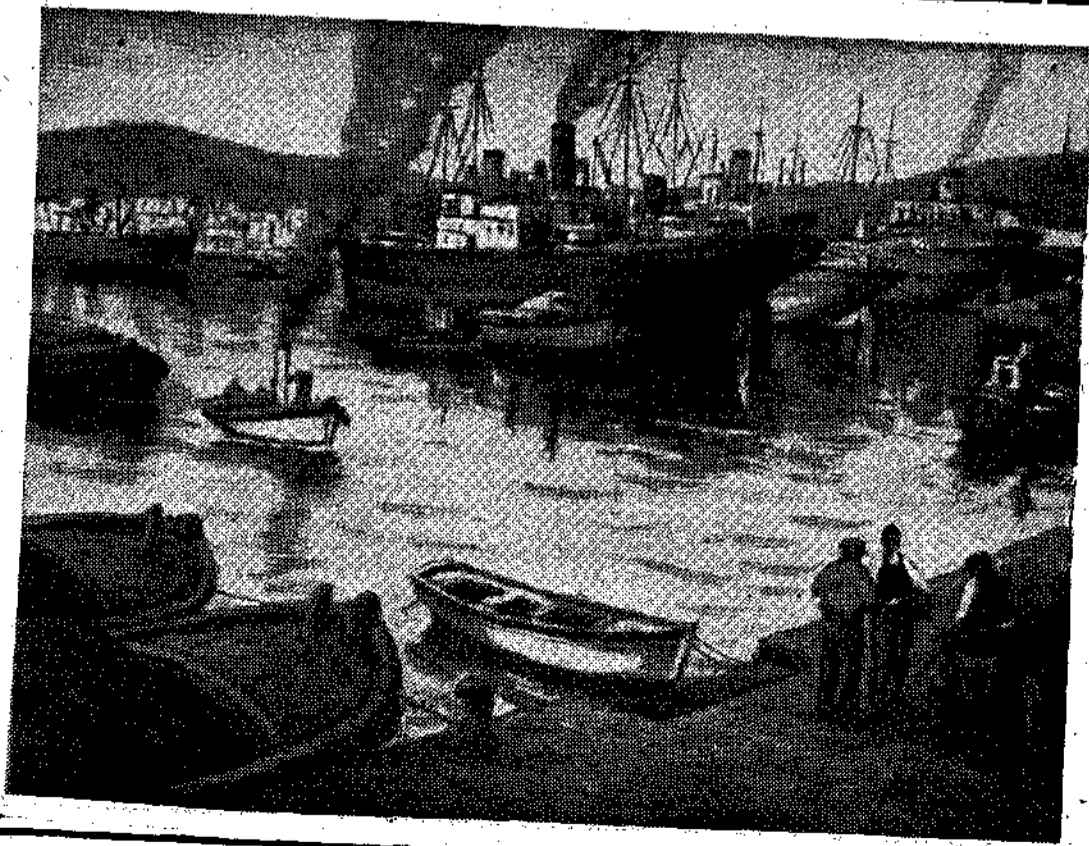
«Ὁ τρυφερός τῶρα Αδωνής σὲ πορφυρά στρωσίδια
κείτεται γύρω οἱ Έρωτες τὸν κλαίν κι ἀναστενάζουν
καὶ τὰ μαλλιά τους ἔκοψαν γι' αὐτόν. Καὶ πλάι του θέσαν
ἄλλος τὰ βέλη, ἄλλος φτερό, τὸ τόξο, τὴ φαρέτρα.
Τὸ πέδιλο ἕνας τοῦλυσε, μὲς σὲ χρυσή λεκάνη
φέρνουν νερό, καὶ τὴν πληγή πλένει ἕνας, κι ἄλλος κάνει
πῶς πέρα γιὰ τὸν Αδωνή μὲ τὰ φτερά του ἀέρα.
Κι ὄλο θρηνοῦνε οἱ Έρωτες «Κυθέρεια, συφορά σου.»

Στὴ θύρα τὶς λαμπάδες του ὁ Ὑμέναιος ἔσβησε ὄλες
καὶ τὸ στεφάνι σκόρπισε τοῦ γάμου «Ὑμῆν» δὲ λέει,
δὲ λέει πιά τὸ τραγοῦδι του τὸ «Ὑμῆν», μόνο ὄλο «Ὀιμένα».
Κι ἀπ' τὸν Ὑμέναιο πῶς πολλὴ κι οἱ Χάριτες τὸ λένε
καὶ τοῦ Κινύρα τὸ παιδί τὸν Αδωνή θρηνοῦνε.
«Ὁ ωραίος ἐχάθηκε Αδωνής», φωνάζει ἡ μιά στήν ἄλλη,
«Ὀιμένα» σκούζουν πῶς γοερά, Διώνη, κι ἀπὸ σένα
κι οἱ Μοῖρες καὶ τὸν Αδωνή πῶς ἀπ' τὸν Ἀδὴ κράζουν
καὶ μὲ τὰ ἔθρκια τὸν καλοῦν, μὰ αὐτὸς δὲν τὶς ἀκούει
ὄχι πὼς δὲ θὰ τῶθελε, δὲν τὸν ἀφήνει ἡ Κόρη.

Κύπρη, ἄφησε γιὰ σήμερα τὸ μοιρολόι, τοὺς θρήνους
κι ἄλλη χρονιά δάκρυα πικρά θὰ χύσεις, θὰ τὸν κλάψεις.

Μετάφραση!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἀπάνω: ΕΡ. ΦΡΑΠΙΖΙΣΚΑΚΗ: «Συντροφιά ἀντικειμένων». Ἀ-
δίστομα: ΣΤΡΑΤΗ ΛΕΙΩΤΗ: «Λιμάνι». (Ἀπὸ τὴν Β' Πανελ-
λήνια ἔκθεσις).